

ЧЪК ПАЛАНЮК

НЕНАГЛЕДНА МОЯ

Beautiful You

Copyright © 2014 by Chuck Palahniuk

All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски

© Анелия Калева, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-299-0

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЧЪК ПАЛАНЮК

НЕНАГЛЕДНА

МОЯ

ЕРА

„Милиарди съпрузи ще станат излишни“

Нападнаха Пени, но съдията не реагира. Съдебните заседатели застинаха. Журналистите се свиха страхливо в галерията. Никой в залата не ѝ се притече на помощ. Стенографът продължи да трака надлежно по клавиатурата, записвайки думите на Пени: „Спрете го! Боли ме!“ Сръчните пръсти написаха: „He!“. Напечатаха дълго фонетично стенание, охкане, писък. После поредица от молби: „Помощ!“, „Стига!“.

Друго щеше да е, ако в съдебната зала имаше жени. Ала нямаше. През последните месеци жените бяха потънали вдън земя. Не се мяркаха на обществени места. Всички свидетели на борбата на Пени – съдията, съдебните заседатели, зрителите – до един бяха мъже. Този свят бе мъжки.

Стенографът написа: „Моля ви!“. Написа: „Моля ви, не! Не тук!“.

Всички освен Пени бяха замръзнали. Панталоните ѝ бяха усукани около глезените, разкъсаното ѝ бельо я излагаше на показ пред всеки, дръзнал да гледа. Тя се бореше с лакти и колене да се освободи. Художниците на предните редове щрихираха припряно, за да уловят битката, разкъсаните ѝ дрехи, разрошените ѝ коси. Неколцина зрители размърдаха плахо ръце, скриха в длани мобилните си телефони и заснеха крадешком снимка или кратко видео. Виковете ѝ сякаш вкаменяваха всички други присъстващи, одрезгавелият ѝ глас отекваше в безмълвното

пространство. Не изнасилваха само една жена – трептящото ехо създаваше впечатление, че са нападнали десет жени. Сто жени. Целият свят пищеше.

Тя се бореше на свидетелското място. Мъчеше се да събере крака и да отблъсне болката. Вдигна глава и се опита да улови нечий поглед. Един мъж закри уши с длани и стисна очи, зачервен като уплашено момченце. Пени се обърна към съдията, който въздъхна съчувствено, ала не удари с чукчето да въдвори ред. Приставът сведе глава и прошепна нещо в микрофона, прикрепен върху гърдите му. Не понечи да извади оръжието си от кобура. Заприсътва нервно от крак на крак, кривейки лице при всеки неин писък.

Явно смутени, други се взираха благопристойно в часовниците или в екраните на телефоните си. Сякаш е проява на лош вкус да крещи и да кърви на обществено място. Сякаш тя е виновна, че са я нападнали и ѝ причиняват страдание.

Адвокатите се спотаиха като охлюви в скъпите си раирани костюми. Съсредоточено запрелистваха документи. Не се намеси дори любовникът ѝ. Зяпнал, той продължи да наблюдава смаяно жестокото посегателство. Очевидно някой бе повикал линейка, защото в залата се втурнаха парамедици.

Разплакана, размахала ръце да се защити, Пени се мъчеше да остане в съзнание. Станеше ли, измъкнеше ли се от свидетелското място, щеше да побегне, да избяга. Съдебната зала бе претъпкана като градски автобус в пиков час, ала никой не се опита да спре нападателя ѝ. Правостоящите отстъпиха крачка-две назад. Всички зяпачи се скупчиха плътно край стените и около Пени и изнасилвача се образува растяща празнота.

Двамата парамедици разблъскаха тълпата. Когато се добраха до нея, Пени закрещя задъхано и продължи да се мятта, но те я успокоиха. Казаха ѝ да се отпусне, казаха ѝ,

че е в безопасност. Най-лошото бе отминало, оставяйки я вкочанена от студ, подгизнала от пот и разтреперана от страх. От всички страни стени от лица търсеха празни пространства, където очите им няма да срещнат други очи, изпълнени със срам.

Парамедиците я вдигнаха на носилка. Единият покри с одеяло разтрепераното ѝ тяло, а вторият закопча ремъците. Най-сетне съдията удари с чукчето и обяви прекъсване на заседанието.

Парамедикът, който закопчаваше ремъците, я попита:

– Коя година е?

Гърлото на Пени гореше, раздрано от крясъците. Гластът ѝ излизаше на пресекулки, ала отговори правилно.

– Кой е президент? – попита парамедикът.

Пени понечи да каже „Клариса Хайнд“, но замлъкна. Президент Хайнд бе мъртва. Първата и единствена жена президент бе мъртва.

– Как се казвате?

И двамата парамедици, разбира се, бяха мъже.

– Пени. Пени Харигън.

Двамата мъже, надвесени над нея, ахнаха. Разбраха. Професионалните им маски се смъкнаха за миг и на лицата им се разляха доволни усмивки.

– Сторихте ми се позната – отбеляза ведро единият.

Другият щракна с пръсти, ядосан на убягващите му думи.

– Вие сте... ммм... онази от „Нешънъл Инкуайърър“.

Първият насочи показалец към Пени, завързана и безпомощна под втренчените мъжки погледи.

– Пени Харигън – извика той, сякаш я обвинява. – Пепеляшката на Гения.

Двамата мъже вдигнаха носилката. Тълпата се раздели да им направи път до изхода.

Вторият медик кимна. Сетил се беше.

– Отблъсна... ммм... най-богатия мъж на света, нали?

– Максвел – обяви първият. – Казва се Линъс Максвел.

Поклати невярващо глава. Бяха я изнасилили в пълна съдебна зала и никой не бе вдигнал пръст да спре нападателя, а на всичкото отгоре парамедиците я смятаха за идиот.

– Защо не се омъжи за него? – удиви се първият по пътя към линейката. – Щеше да си по-богата от Бог...

Корнелиъс Линъс Максвел. К. Линъс Максвел. Заради репутацията му на плейбой таблоидите често го наричаха „Климаксвел“. Най-богатият милиардер на света.

Същите таблоиди я наричаха „Пепеляшката на Гения“. Пени Харигън и Корни Максвел. Срещнаха се преди година. Струваше ѝ се преди цял живот. В съвсем различен свят.

По-добър свят.

В човешката история никога не е имало по-подходящо време да бъдеш жена. Пени го знаеше.

Растейки, повтаряше факта като мантра: „В човешката история няма по-подходящо време да бъдеш жена.“

Светът ѝ бе съвършен – в общи линии. Бе завършила колеж по право сред първата третина по успех в групата, но два пъти не издържа изпита, за да се дипломира. Два пъти! Не се разколеба, но една мисъл започна да я преследва. Тревожеше се, че всички трудно извоювани битки за женската свобода са обезсмислили стремежа да станеш самоуверена, амбициозна адвокатка. Вече не изглежда по-триумфално постижение, отколкото да бъдеш домакиня през петдесетте години на миналия век. Преди две поколения обществото би я насърчило да си остане у дома да гледа децата. Сега повсеместният натиск я тласкаше към правото. Или към медицината. Или към астронавтиката. Във всеки случай тези роли засягаха по-скоро модата и политиката, отколкото самата Пени.

В колежа си бе поставила за цел да спечели одобрението на професорите си от катедрата по джандър изследвания в Университета на Небраска. Бе разменила мечтите

на родителите си за догмите на преподавателите си, ала и двата светогледа не ѝ бяха присъщи.

Всъщност Пенелопе Ан Харигън продължаваше да бъде добра дъщеря – послушна, умна, изпълнителна. Винаги се съобразяваше със съветите на по-възрастните. Копнееше обаче за нещо повече от одобрението на сурогатните си родители. С извинение към Симон дьо Бовоар Пени не искаше да е безлична капка от Третата вълна. Без да обижда Бела Абзуг, не искаше да бъде и пост-еди-какво си. Не искаше да повтаря победите на Сюзан Б. Антъни и Хелън Гърли Браун. Искаше изборът ѝ да не се свежда до „домакия или адвокат“. Мадона или курва. Възможност, която не беше притисната сред отломките на викторианските мечти. Пени искаше нещо различно от феминизма!

Подозираше, че дълбоко стаен мотив ѝ пречи да се дипломира. Част от нея не желаше да практикува право и тя се надяваше, че нещо ще я спаси от дребнавите ѝ, предсказуеми стремежи. Целите ѝ бяха на радикалните жени отпреди столетие – да станат адвокати, да се съревновават наравно с мъжете. Ала като всеки изтъркан идеал и този я притискаше като бремене. Други жени вече го бяха осъществили. Пени искаше своя мечта, ала нямаше представа каква е тя.

Не откри мечтата си като добра дъщеря. Не я откри и в подражателството на тесногръдата идеология на професорите си. Успокояваше се, че всяко момиче от нейното поколение е изправено пред същия проблем. Всички бяха наследили свободата и се чувстваха длъжни да очертаят нови граници, да проправят нови територии за бъдещото поколение момичета.

Макар и едва на дваисет и пет, тя вече се питаше дали не е твърде късно.

Никога не се бе доверявала на естествените си пориви и инстинкти. Сред най-дълбоките ѝ страхове бе възможността да не открие и развие таланта и интуицията

си. Индивидуалното си дарование. Опасяваше се, че ще пропиilee живота си, преследвайки цели, поставени от други хора. Копнееше да придобие власт и авторитет – примитивна, неустойима сила – надхвърляща ролята на половете. Мечтаеше да усвои сурова магия, по-древна от цивилизацията.

Докато събираше смелост да се яви за трети път на изпита за юридическа правоспособност, Пени започна работа в „Брум, Брум и Брилщайн“ – най-престижната кантора в Манхатън. Не беше пълноправен съдружник, но не беше и стажант. Е, от време на време изтичваше до „Старбъкс“ във фоайето за спешни латета и полукофеиново соево капучино, ала не всеки ден. Понякога я пращаха да донесе столове за големите съвещания. Обаче не се водеше стажант. Пени Харигън не бе адвокат, още не, но определено не беше нищо и никакъв стажант.

Дните в Б,Б&Б бяха дълги, ала се случваше и да са вълнуващи. Днес например чу грохот да отеква между кулите на Долен Манхатън. Бучеше хеликоптер, приземяващ се върху покрив. Над шейсет и седмия етаж, върху хелипорта на сградата, където се помещаваше кантората, пристигаше невероятно важна персона. На първия етаж Пени жонглираше с нестабилна картонена кутия с чаши с фрапучино-моки. Чакаше асансьор. Виждаше отражението си в излъсканите до блясък стоманени врати на асансьора. Нито красива, нито грозна. Нито висока, нито ниска. Приятна коса, чиста и спускаща се по раменете на семплата ѝ риза „Брукс Брадърс“.

Кафявите ѝ очи бяха големи и честни. В следващия миг бялото ѝ, ведро лице бе изтрито.

Вратите се плъзнаха настрани и група масивни мъже като футболни нападатели в еднакви тъмносини костюми излязоха от асансьора. Проправиха си път с рамене, сякаш пробиват противниковата защита, и отблъснаха назад нетърпеливата тълпа. Принудена да отстъпи, Пени

надигна любопитно глава да види кого пазят. Всички други със свободни ръце протегнаха напред телефоните си с камери и започнаха да снимат отвисоко. Пени успя да зърне знаменитото лице в екраните на десетките записващи устройства. Чуваше се щракане. Пращяха радиостанции. Гълчавата обаче не заглуши тихото хлипане. Жената върху малките екрани на безброй телефони попиваше сълзите си с ъгълчето на носната си кърпичка. Гримът ѝ се беше размазал. Огромните слънчеви очила не скриваха познатите черти. Последната капчица съмнение се разсейваше при вида на ослепителния син сапфир между гърдите ѝ. Ако може да се вярва на прочетеното в таблоидите, докато висииш на опашката пред касата в супермаркета, това бе най-големият и най-съвършеният сапфир в историята – почти двестакаратов. Камъкът красил вратовете на древни египетски царици. На римски императрици. На руски царици. Пени недоумяваше как е възможно жена с такъв накит да плаче.

Внезапно свърза точките – хеликоптерът, свалил мегазнаменитост върху покрива на сградата, докато многострадалната красавица се спуска бързо до долния етаж. Днес старшите партньори вземаха клетвени показания за голямото дело за обезщетение.

Мъжки глас от тълпата извика:

– Алует! Алует! Още ли го обичаш?

Женски глас изкрещя:

– Би ли му позволила да се върне при теб?

Множеството си пое дъх и притихна, сякаш очакваше прозрение.

Разплаканата красавица в рамката на стотици малки екрани, документирана от всяка посока и ъгъл, вирна изящната си брадичка и отговори:

– Няма да му позволя да ме изостави просто така. – Раздробена на десетки перспективи, тя преглътна. – Не познавам по-добър любовник от Максуел.

Пренебрегвайки новия порой от въпроси, телохрани-телите си проправиха път през любопитната тълпа към улицата, където до бордюра чакаше ескорт от лимузини. В миг спектакълът приключи.

Жената в центъра на суетнята бе френската актриса Алует д'Амброзия – шесткратна носителка на „Златната палма“ и четирикратна – на „Оскар“.

Пени си представи нетърпеливо как се обажда на родителите си и им описва сцената. Това бе едно от предимствата да работиш в Б,Б&Б. Вярно, разнасяше кафета, но се радваше, че е напуснала дома. В Небраска няма начин да видиш филмова звезда.

Лимузините потеглиха. Всички продължаваха да гледат в посоката, където изчезна върволицата. Приятелски глас извика:

– Ей, Омаха!

Служителка от кантората – Моник – се опитваше да привлече вниманието на Пени. Моник с изящните порцеланови нокти, с лъскави австрийски кристали и дълги плитки, украсени с мъниста и пера, винаги ѝ създаваше чувството, че е неугледно, сиво врабче.

– Видя ли? Алует д'Амброзия! – заекна Пени.

Моник се провря по-близо до нея и извика:

– Омаха! Търсят те на шейсет и четвърти етаж! – Хвана я за лакътя и я повлече към чакащия асансьор. Горещото кафе се разплиска в чашите и едва не се разля. – Старият Брилщайн е събрал целия екип. Искат да им донесат столове.

Предположението на Пени излезе вярно. Започваше изслушването на страните по делото „Д'Амброзия срещу Максвел“. Всички знаеха, че е дреболия. Сензация за привличане на общественото внимание. Най-богатият мъж на света бе излизал с най-красивата жена на света сто трийсет и шест дни. Точно сто трийсет и шест. Пени знаеше благодарение на опашките пред касите в супермар-

кета. В Ню Йорк касиерите са толкова мудни и кисели, че може да прочетеш „Нешънъл Инкуайърър“, докато чакаш да платиш разтапящата се сладоледена торта с карамел „Бен и Джери“. Според таблоидите милиардерът подарил на актрисата най-големия сапфир на света. Завел я на Фиджи. Неповторимият Фиджи! После скъсал с нея. Ако ставаше дума за други хора, историята щеше да приключи тук, но целият свят наблюдаваше въпросната двойка. Най-вероятно за да възмезди накърненото си достойнство, отхвърлената възлюбена сега настояваше за петдесет милиона долара обезщетение за емоционален тормоз.

Когато влязоха в асансьора, бодър глас извика от фойето:

– Хей! Хилибили!

Двете момичета се обърнаха и видяха усмихнат млад мъж със свежо лице в раиран костюм да тича към тях. Слаломираше между хората и му оставаха само няколко крачки да влети при тях.

– Задръжте асансьора! – изкрещя им.

Моник обаче натисна бутона за затваряне на вратите. Украсеният ѝ с кристали палец го натискаше отново и отново, сякаш изпраща сигнал за помощ. Пени живееше в Голямата ябълка от шест месеца и още не бе виждала някой да натиска асансьорен бутон по-малко от два пъти. Вратите се плъзнаха и хлопнаха глухо на сантиметри от правилния нос на младия адвокат, който остана отвън.

Казваше се Тад и флиртуваше с Пени при всяка възможност. Наричаше я галено „Хилибили“ и майка ѝ несъмнено би го определила като „добра партия“. Пени обаче усещаше, че той ѝ обръща внимание, понеже се опитва да завърти главата на Моник. Както мъжете се стремят да спечелят благоволението на красиво момиче, обсипвайки с комплименти дебелото му, миризливо куче.

Не че Пени вонеше. Не беше и дебела, не съвсем.

Не че и на Моник ѝ пукаше. Самоувереното ѝ светско поведение подсказваше, че възнамерява да впримчи или мениджър на хедж фонд, или новопозлатен руски олигарх. Най-безочливо обясняваше на всички, че единствената ѝ амбиция е да живее в къща в Горен Ийст Сайд, да похапва изискана торта и да се излежава в леглото по цял ден.

Моник си пое дълбоко дъх с престорено облекчение и каза:

– Омаха, дай най-после на горкото момче да пъхне слезестото си плужече в теб.

Пени не се ласкаеше от намигванията и подсвиркването му. Знаеше, че е грозното пате. Трамплин.

В асансьора Моник огледа облеклото на Пени. Раздвижи хълбоци и размахва пръст. По тънките ѝ пръсти не би се сместил още един лъскав пръстен. Присви устни, оцветени в три различни нюанса на пурпурното, и отбеляза:

– Харесвам ретрофигурата ти, маце. – Отметна плитките си с мъниста. – Харесва ми, че едрите ти хълбоци не те притесняват.

Пени прие колебливо комплимента. Моник бе приятелка от службата, а това не бе равносилно на истинска приятелка. Животът тук се различаваше от този в Средния Запад. В Ню Йорк се налага да преглъщаш. Тук всеки жест е отмерен. Всяка подробност от женското облекло демонстрира положение. Пени прегърна неловко картонената кутия с топли кафета като плюшено мече с ванилов аромат.

Моник се ококори стъписано при вида на нещо върху лицето на Пени. Съдейки по гримасата ѝ, навярно гнездяща тарантула – ни повече, ни по-малко.

– Има едно място в Чайнатаун... – подхвана Моник, отстъпвайки назад. – Там ще се погрижат за козината над горната ти устна. – Добави със сценичен шепот: – Евтино е... дори за твоя джоб.

Във фермата на родителите си в Шипи, Небраска Пени бе виждала кокошки да се изкълват до смърт по-делкатно. Очевидно някои жени нямаха понятие какво означава универсалната женска солидарност.

На шейсет и четвъртия етаж вратите се отвориха и влажните носове на четири немски овчарки поздравиха младите жени. Кучета, обучени да надуват бомби. Широкоплещест униформен охранител ги провери с метален детектор.

– Над това ниво сме на строг тъмничен режим – обясни Моник. – Понеже Знаеш-кой е в сградата, евакуираха всички между шейсет и четвъртия и покрива. – Безпардонна както обикновено, тя хвана Пени и изкомандва: – Столове, момиче. Носи!

Театър на абсурда. Б,Б&Б бяха най-могъщата кантора в страната, но столовете все не стигаха. Закъснелите за важна среща стояха прави. Поне докато някой нископоставен служител като Пени не му намери стол.

Моник хукна към съвещателната зала да спечели време, докато Пени пробва врата след врата. Оказаха се заключени до една. Коридорите пустееха странно, а през прозореца до всяка заключена врата виждаше столовете зад бюрата на съдружниците. Край кабинетите на важните клечки винаги бе тихо, но сега из префинения въздух витаеше нещо зловещо. От стените, украсени с изискани пейзажи на долината на река Хъдсън, не отекваха гласове и стъпки. Отворени бутилки „Евиан“ бяха оставени набързо и из водата още бълбукаха мехурчета.

Четири години учи джендърполитика и две – право, а сега носеше столовете на хора, които от мързел и самочувствие не си правеха труда да ги пренесат до заседателната зала. Унизително. Определено не би го споменала като похвално занимание в имейлите до родителите си.

Телефонът ѝ завибрира. Съобщение от Моник: „СЕС-ТРО, КЪДЕ СА СТОЛОВЕТЕ!?“. Пени вече спринтираше по

коридора. Крепейки криво-ляво картонената кутия с кафетата с една ръка, с другата завърташе бързо бравите на вратите колкото да провери дали ще поддадат. Изоставила почти всякаква надежда, се мятеше трескаво между кабинетите. Накрая една топка се завъртя и я свари неподготвена. Вратата се отвори рязко и тя загуби равновесие. Препъна се на прага и се просна сред фонтани от горещо кафе върху нещо меко като поляна с детелина. Просната по корем, видя в близък план красиви зелени, червени и жълти цветя. Много цветя. Беше се приземила в градина. Екзотични птици бяха накацали сред розите и лилиите. Точно пред лицето ѝ обаче се виждаше лъскава черна обувка. Мъжка обувка, чийто връх сякаш се канеше да се забие в зъбите ѝ.

Градината не беше истинска. Птиците и цветята бяха шарки на ориенталски килим. Ръчно изрисуван и изтъкан от чиста коприна – единственият по рода си в Б,Б &Б. Пени разбра чий е кабинетът. Видя се отразена в тъмното огледало на обувката – кичури мокра от кафе коса падаха в очите ѝ, бузите ѝ пламтяха, гърдите ѝ се надигаха, борейки се да поемат дъх. Полата ѝ се бе запретнала нагоре и задникът ѝ стърчеше въздуха. Благодарни мислено на старомодните си памучни гащи. Ако носеше дантелени прашки, щеше да умре от срам.

Очите ѝ се плъзнаха по черната обувка и нагоре към силния, жилест глезен в кариран чорап. Дори яркият зеленозлатист десен на чорапа не прикриваше мускулите под него. Още по-нагоре имаше ръб на панталон. От ниския ъгъл погледът ѝ проследи острия ръб на сивия панталон от мека материя до коляното. Съвършената кройка и шев подчертаваха контурите на силно бедро. Дълги крака. Крака на тенисист, помисли си Пени. По-нататък ръбът на панталона отведе очите ѝ към обемиста издутина като огромен юмрук, увит в гладък, мек плат.

Пени усети горещата мокрота между нея и пода. Лежеше върху смачкани чаши. Коктейл от соево лате, полукофеинова мока и фрапучино попиваше в дрехите ѝ и съсипваше безценния килим.

Дори в мътното кожено огледало на обувките тя забеляза как бузите ѝ се покриват с по-наситена червенина. Преглътна тежко. Глас наруши хипнотичната магия на мига.

Един мъж каза нещо – твърдо, ала с тон, по-мек от копирения килим. После повтори приятно и шеговито:

– Познаваме ли се?

Пени погледна през булото на дългите си мигли. В далечината се извисяваше лице. В най-високата точка на сивкавомеката материя различи чертите, които често бе виждала по таблоидите в супермаркета. Очите бяха сини; челото – обрамчено от русоляв момчешки бретон. Нежната усмивка разкриваше трапчинки върху двете гладко избръснати бузи. Изражението бе меко и приятно като на кукла. Никакви бръчки по челото и около носа не подсказваха някога да се е тревожил или подсмиввал подигравателно. От таблоидите тя знаеше, че той е на четирийсет и девет. Около очите му обаче нямаше паяжина от фини бръчици, свидетелстващи, че се смее често.

Просната на пода, Пени ахна:

– Вие сте! Вие сте, искам да кажа...

Не беше клиент на фирмата. Точно обратното – бе ответник по делото за обезщетение. Пени предположи, че е тук да даде показания.

Седеше на стола за гости – резбован фотьойл чипъндейл с червена кожена тапицерия. Тя долови остра миризма на кожа и боя за обувки. Дипломи в рамки и юридически книги с кожени подвързии красяха стените.

Зад него имаше махагоново бюро, сияйночервено от едновековно ръчно полиране с пчелен восък. В далечния край на писалището седеше прегърбен мъж, чиято пле-

шива глава, осеяна със старчески петна, блестеше в почти същия тон на червеното. Изпитото лице и мътните очи светеха от ярост. Тънки, вкочанени устни разкриваха пожълтели от тютюн зъби. Върху всички дипломи, сертификати и грамоти, изписани с мастило в готически стил, изпъкваше името „Алберт Брилщайн“.

Отговаряйки любезно на пресекливото ѝ възклицание, по-младият мъж попита невъзмутимо:

– А коя сте вие?

– Никоя – озъби се мъжът зад бюрото, старши партньор на фирмата. – Не знам какво прави тук. Нищожество. Три пъти се е проваляла на изпита.

Думите жегнаха Пени, сякаш я зашлевиха. Отклони засрамено очи от синия поглед и пак зърна отражението си в обувката. Шефът ѝ имаше право. Беше отрепка. Никоя. Непохватна глупачка, дошла в Ню Йорк, за да осъществи... съдбата си. Да стане нещо. Жестоката истина бе, че вероятно никога няма да издържи изпита. Цял живот ще подрежда документи и ще носи кафе и нищо хубаво няма да ѝ се случи.

Без да я дочака да стане, господин Брилщайн нареди:

– Вън! – Посочи с треперливия си костелив пръст отворената врата и изкрещя: – Махай се!

Телефонът в джоба на полата ѝ зажука. Без да го поглежда, тя се досети, че е изнервената Моник.

Брилщайн имаше право. Мястото ѝ не беше тук, а в провинциална Омаха, омъжена щастливо за приятен, уравновесен младеж; семейство две деца и трето на път. Такава е съдбата ѝ – да е изцапана с бебешка храна, а не със скъпо двойно еспreso.

Отразена в обувката, тя изглеждаше мъничка като Алует д'Амброзия, смалена в екраните на мобилните телефони. Очите ѝ се напълниха със сълзи и една потече по бузата ѝ. Изпита омраза към себе си. Перна сълзата с длан, като се надяваше, че мъжете не са я забелязали.

Разпери пръсти върху килима и се опита да се надигне, но сместа от бита сметана, карамел и шоколадов сироп я залепяше върху килима. Разтревожи се, че дори да успее да се изправи, тялото ѝ сигурно ще прозира под намокрената с гореща течност риза.

Въпреки безметежния им цвят сините очи я наблюдаваха съсредоточено и немигащо като камери. Преценяваха я и я записваха. И той като нея не беше красавец, ала волевата му брадичка излъчваше самоувереност.

Господин Брилщайн изрече:

– Господин Максвел, безкрайно съжалявам за грубото прекъсване. – Вдигна телефона, натисна няколко бутона и добави: – Ще се погрижа да изхвърлят момичето от сградата. – Изрева в слушалката: – Охрана!

Съдейки по разгорещения му тон, май нямаше просто да я отпратят, а да я метнат от покрива.

– Да ви помогна ли? – предложи ѝ русият мъж.

Пръстен с печат с голям червен камък блесна на протегнатата му ръка. По-късно Пени откри, че това е третият по големина рубин от Шри Ланка. Принадлежал на султани и махараджи, а сега ѝ се притичваше на помощ. Блестеше ослепително. Пръстите, склучили се около нейните, се оказаха изненадващо студени. Също толкова изненадваща сила я повдигна, а устните, целували филмови звезди и наследници на тронове, произнесоха:

– Понеже вечерта ви е свободна, ще ми доставите ли удоволствието да вечеряте с мен?